

Evangelizace Jak překonat znechucení a zklamání?

Nemalé části křesťanů přivozují slova jako „evangelizace“ a „svědčení“ nepříjemné pocity v oblasti žaludku. Proč? Důvodů bude určitě více, ale chtěl bych se teď zamyslet nad dvěma z nich, jejichž definování by nám mohlo pomoci odhalit své slabiny, najít pomoc a posílit to, co zemdlívá. Jsem si přitom vědom, že pouze „*On (Hospodin) dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému*“ (Iz. 40,29). Tím prvním důvodem je, že se nám tento **úkol zdá příliš složitý**. Tím druhým důvodem je, že **nám připadá, že lidé nemají zájem**. Nejprve se pokusím zamyslet nad tím prvním důvodem a postupně se dostaneme i k tomu druhému.

Evangelizace a vydávání svědectví se mnohým z nás jeví příliš složitě. Zdá se nám, že na to nemáme, že nejsme dostatečně obdarováni, vyškoleni, připraveni. No prostě jsou tady jiní, které Pán Bůh speciálně povolal k tomuto úkolu, kteří mají odvalu a zkušenosti. Ale v hloubi srdce víme, že Bible vyzývá i nás, abychom byli svědectvím o Kristu. Kde je náš problém? Řekl bych, že jsou dva:

a) naše malověrnost

Máme prostě málo víry. Ale tohle je problém, který už měli učedníci, a který nás obtěžuje neustále. Málo věříme Bohu a proto více odpovědnosti nakládáme na sebe. Když méně věříme Bohu, tak více věříme sobě, a potom jsme zklamaní, protože v evangelizaci selháváme. Uvědomme si jednu věc. My jsme jen ti kdo sázejí, ale je to Bůh, který dává růst: „*A tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst*“ (1. Kor. 3,7). Dokud si neuvědomíme, že my sami s vírou našich bližních neuděláme nic, tak budeme mít vždy problém. Víra je Boží dar, který On dává, komu chce. „*Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec*“ (Jan 6,44). Uvědomme si tedy, že úspěchem na poli evangelizace je aktivní sdílení víry, ne počty obrácených. Naším úkolem není přivést lidi k víře, ale být věrnými a poslušnými následovníky Ježíše Krista. To znamená, že potřebujeme růst ve víře, abychom byli stále věrnější a poslušnější. Jak? Posloucháním Božího Slova a jednáním podle něj.

b) naše neznalost

Už jsem zde zmínil, že někdy zápasíme s tím, zda osobní svědectví je darem, který někdo obdrží a někdo ne. Problém je v tom, že si na toto nedokážeme odpovědět. Myslím, že bychom si na tuto otázku mohli odpovědět pomocí známých slov Ježíše nazývaných Velké poslání: „*Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů; křtíte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal*“ (Matouš 28,19-20, NBK). Přestože v této větě má ekumenický překlad čtyři příkazy, v originálu je příkaz jen jeden: získávejte učedníky. Ty ostatní slovesné tvary nám jen vysvětlují, jak to máme dělat:

- tím, že půjdeme
- tím, že budeme křtít
- tím, že budeme učit

Co tyto jednotlivé kroky znamenají? Dovolte, že to vezmu od konce. Posledním krokem je to, že učíme ty, kterým dá Bůh tu milost, že jej poznají. Nemáme si jen udělat čárku, že je zde další věřící, ale tento člověk musí být vzděláván v Písmu. A přestože už je tento člověk veden Duchem Svatým, Ježíš chce, abychom i my byli součástí tohoto procesu. Máme jeden druhého vést ve víře.

Tím druhým krokem bylo křtít. Křest je reprezentantem víry a nového života. A víme, že víra je Božím darem daným skrze zvěstování Jeho slova: „*Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova*“ (Řím. 10,17). Náš úkol v této části procesu je tedy zvěstovat Boží Slovo.

Abychom získali učedníky, tak máme v první řadě jít. Rozhodně to neznámá, že všichni musíme jít ke všem národům, jak to vyplývá z ekumenického překladu. Jsme zde vyzváni, abychom šli k těm, kdo neznají Krista. Abychom přišli do jejich životů, do jejich každodenních situací, abychom s nimi prostě vybudovali nějaký vztah.

A nyní si můžeme odpovědět, k čemu Pán Bůh a jeho Svatý Duch individuálně obdarovává a povolává. K tomu můžeme použít známý výpis darů apoštola Pavla: „*A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla.*“ Z tohoto, ale i z jiných seznamů duchovních darů vyplývá, že Pán Bůh opravdu obdarovává k zvěstování a k vyučování. Ale nikde nenajdeme zprávu o tom, že by individuálně obdarovával a povolával k tomu, abychom vědomě šli za těmi, kdo Krista neznají. Toto je úkol pro absolutně každého křesťana.

Někdy se nám zdá, že náš úkol je příliš složitý, ale když se tedy zamyslíme nad tím, co od nás Pán Bůh očekává, tak zjistíme, že to zdaleka není tak složité. Máme prostě jít a budovat s lidmi vztahy.

Chtěl bych teď přidat několik rad a definovat 5 kroků, které nám pomohou být věrnými v získávání učedníků:

1. UVĚDOM SI, KDO V TVÉM OKOLÍ POTŘEBUJE KRISTA.

Někdy jsme i v této aktivitě velmi úzkoprsí a omezujeme Boží působení. Bible nám říká, ke komu máme jít:

- *Nazířící přišli do Cesareje. Kornélius je očekával a spolu s ním jeho příbuzní a nejbližší přátelé* (Skutky 10, 24). Kornélius svolal své příbuzné a nejbližší přátele, aby slyšeli evangelium.

- *Jdi domů k svým a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smiloval* (Marek 5,19). Ježíš posílá uzdraveného muže za jeho nejbližší rodinou, aby jim řekl evangelium.

- *A když šel dál, viděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou.“ On vstal a šel za ním. Když byl u stolu v jeho domě, stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky mnoho celníků a jiných hříšníků; bylo jich totiž mnoho mezi těmi, kteří ho následovali* (Marek 2,14-15). Levi pozval své spolupracovníky, aby se i oni setkali s Ježíšem.

- *A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: „Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peněz, který jsem ztratila“* (Lukáš 15,9). Toto podobenství mluvící o spasení ukazuje na význam toho, když se dělíme s přáteli a sousedy o to, co v našem životě udělal Ježíš.

Takže tady vidíme čtyři skupiny lidí, kteří nás obklopují dodnes, kteří potřebují Krista a s kterými máme budovat vztah. Pros Pána, aby ti položil některé na srdce, protože je jasné, že nejde budovat vztah se všemi.

2. KAŽDODENNĚ SE ZA TYTO LIDI MODLI.

Je nám jasné, že bez Boží milosti nedokážeme nic. Nedokážeme ani navázat vztah. Jsme na něm naprosto závislí. A jak se máme modlit? Musíš se modlit pravidelně, za několik z nich denně. Modli se, aby je Pán Bůh ve své milosti „*povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.*“ (1. Petr 2,9) Je také dobré, když si najdeš někoho, s kým se podělíš o to, za koho se modlíš a kdo se taky bude modlit a navíc se ptát, jak se váš vztah vyvíjí.

Taky by ses měl modlit specificky. Čím více budeš dané osoby znát, tím konkrétněji se za ně můžeš modlit. V jisté fázi vztahu se jich dokonce můžeš ptát, jak se máš o ně modlit.

3. VĚDOMĚ BUDUJ A PROHLUBUJ VÁŠ VZTAH.

Toto je nesmírně časově náročné a vyžaduje to oběti. Zaměř se na tyto tři oblasti:

- společné aktivity – to, co budete dělat spolu
- pomoc a služba – to, co uděláš pro něj nebo pro ni
- povzbuzení – to, čím mu dáš najevo, co si o něm myslíš

Každý vztah se nějak vyvíjí. Uvádím příklad, jak může být vztah hodnocen:

1. Neutrální – danou osobu vůbec neznáte
2. Zdravení – s danou osobou se jen zdravíte
3. Osobní zájmy – při náhodném setkání mluvíte každý sám o sobě
4. Společné zájmy – bavíte se spolu o různých věcech, které vám jsou společné
5. Společný čas – navštěvujete se, trávíte společně čas i mimo domov
6. Vzájemná starost – říkáte si o problémech, které prožíváte
7. Otevřené sdílení – sdílíte se o to, co vás v životě tíží, včetně velmi soukromých záležitostí
8. Vzájemná intimita – naprostá a bezmezná otevřenost

Je nám jasné, že Pán Bůh si nás může použít kdykoli. Ale ze statistik vyplývá, že v průměru je člověk otevřen bavit se o duchovních věcech nebo přijít na křesťanskou akci nejdříve v úrovni 5. A tady si myslím je ten druhý důvod, proč máme z evangelizace obavy. Myslíme si, že lidé nemají zájem, protože my občas někoho pozveme, ale bez toho, abychom k nim měli vybudovaný jakýsi vztah. A proč by takový člověk, kterého jsi nikdy nikde nepozval, šel s tebou zrovna na evangelizační setkání. Pozvi ho nejdříve třeba na kávu. Pokud chceš někoho pozvat na evangelizaci, měl by ses zaměřit na to, aby váš vztah rostl. To neznamená, že nemůžeš pozvat i lidi, se kterými vztah nebuduješ. Pán Bůh je mocný! Ale nemělo by tě potom překvapit a deprimovat, když tě odmítne.

4. Navštivte spolu evangelizační setkání.

Toto je čtvrtý krok. Jestliže už s někým máš dobrý vztah, měl by ses modlit o příležitost pozvat jej na evangelizační setkání. Evangelizačních setkání může být celá řada: od velkých evangelizačních akcí typu ProChrist nebo Smilovice až po sousedské setkání, na kterém budete chtít presentovat evangelium. Pokud daná osoba odmítne pozvání na jeden typ akce, měl bys zkusit jiný. Zde je několik rad, jak pomoci příteli přijít na větší evangelizační akci:

- dej mu pozvánku, řekni, že také jdeš a zeptej se, zda by šel s tebou
- řekni mu, o jaký typ setkání jde
- nelákej jej na něco, co na setkání nebude nebo bude jen okrajově
- ověř si, zda počítá s tím, že půjde (telefonicky nebo osobně v týdnu před setkáním)
- domluvte se, kde se sejdete a potom přijďte spolu (nejlépe u něj nebo u tebe doma)
- na setkání jej seznam s dalšími křesťany
- po skončení spolu navštívenou akci proberte a případně mu znovu udělej „výzvu“

5. Zapojte se spolu do následného Biblického vyučování.

Toto je pátý a poslední krok. Pokud tvůj přítel z Boží milosti uvěří nebo minimálně projeví hlubší zájem o Boha a víru, tak bys s ním měl začít studovat Bibli. Tento krok musí následovat okamžitě po tom, co tvůj přítel uvěří nebo projeví o toto studium zájem. Není dobré to odkládat, protože jeho zájem může rychle opadnout. Tím, kdo bude vyučovat nemusíš být ty, ale měl by ses také tohoto vyučování účastnit. Nejlepší prostředí je malá skupinka.

Pokud tvůj přítel uvěřil a roste v poznání Ježíše Krista, měl by být rovněž co nejdříve aktivně zapojen do přiměřené služby ve sboru. A samozřejmě by měl být co nejdříve připraven a vyzbrojen k úkolu vydávání svědectví a evangelizace.

Michal Kluz